

TẬP 9

HỒI 85

Thập Niên

Mây đen xám xịt vẫn vũ giữa trời đêm, bầu không u ám như đè nén mặt đất, những sợi mưa mỏng phiêu lạc giữa vòm trời, bắt gặp những cơn gió hun hút lạnh lùng, oằn mình trong không trung trước khi rơi xuống đất.

Mặt đất hoang vu, trước sau không một bóng xóm thôn nhà cửa, bốn bề cây cỏ mênh mông, chỉ duy nhất một lối mòn xưa cũ từ mù xa nổi lại, cô đơn mỗi mòn dài về nơi tít tắp mông lung.

Trời đêm mây giăng mù mịt, từng hồi sấm giật âm ì, mưa mỗi lúc một thêm nặng hạt, đan nhau như một tấm màn dày nổi lên bầu trời mặt đất.

Đất rộng lặng thinh, chỉ có tiếng gió mưa thét gào hoang dại, tứ phía tối sẫm, trên cổ đạo bỗng xuất hiện một ánh đèn leo lét, cô độc nhỏ nhoi.

Một căn nhà đơn độc giữa chốn hoang vu, chủ quán họ Hà, tuổi ngoài tứ thập, ở nơi cách Tiểu Trì Trấn chừng một ngày đường, giữa chốn hoang tịch, cạnh con đường nhỏ, một mình vất vả dựng lên liếp nhà đơn bạc làm nơi trà nước cho khách vắng lai nam bắc, nhọc nhằn cốp nhật từng cắc từng hào.

Thời khắc ấy, Hà lão bản đang ngồi co ro sau quầy, ngưng thần lắng nghe tiếng mưa quật gió gào lạnh lẽo bên ngoài, lông mày xoắn tít lại với nhau, ngán ngẩm thở dài nhè nhẹ. Thời tiết quái thai thế này, e rằng chờ cả ngày cũng sẽ chẳng kiếm thêm nổi một mống khách.

Quán trà nhỏ của lão nằm trong khoảng giữa Tiểu Trì Trấn và một ngọn núi lớn ở phía Tây, tên gọi là Không Tang Sơn, ngoài cửa vắt ngang một con đường nhỏ, từ xưa đã là nơi thương lữ thường qua lại, cũng là con đường trọng yếu dẫn tới tòa thành lớn nhất phía đông - Đông Hải Xương Hợp Thành, vậy nên cũng thường xuyên có lữ khách ghé qua.

Lúc này, trong màn đêm mưa gió, tại nơi hoang sơn tiểu điểm ấy, không ngờ cũng có được vài ba người khách, ngồi lặng im trong khung cảnh hôn ám của quán trà, trốn tránh màn mưa gió thê lương khổ sở bên ngoài.

"Phùng!"

Ngon đèn leo lét trước mặt Hà lão bản bỗng nhiên cháy bùng lên, khiến gã chủ quán trung niên đang mơ màng bỗng giật mình bừng tỉnh. Ngoài trời mưa bão ngày càng dữ dội, ù ù ào ào, coi bộ đêm nay đám khách nhân không cách nào rời khỏi đây được.

Lão chợt động tâm, ngẩng cổ nhìn đám khách nhân đang trú mưa trong quán của mình. Tiểu điểm đơn sơ chỉ vồn vẹn có năm cái bàn, lúc này ba bàn là có khách ngồi. Nơi cái bàn ở góc trong cùng, một nam nhân ngồi cô độc trong cảnh tranh tối tranh sáng, chỉ thấy hắt hắt một mình, khuôn mặt mơ hồ lẫn khuất dưới ánh đèn leo lét.

Trong hai cái bàn gần cửa hơn, một thì là một lão nhân khí độ bất phàm cùng một thiếu nữ trẻ tuổi đang ngồi. Lão nhân tay cầm một cây gậy trúc, khế dựa vào thành bàn, đầu gậy có treo một tấm vải điều, trên có mấy chữ "Tiên Nhân Chỉ Lộ", xem ra là loại giang hồ thuật sĩ.

Cái bàn cuối cùng có nhiều người ngồi nhất, đều là phường thương lữ, cả thầy có bốn người, góc nhà sau lưng họ chồng chất hàng hóa vật phẩm. Lúc này, một gã trai trẻ trong bọn đang ngồi lau bầu nguyên rửa thời tiết quái quỷ.

"Thôi, đừng nói nữa!", một lão già có vẻ lớn tuổi nhất trong đám bốn người sáng giọng, rồi quay qua nhìn Hà lão bản cười cười, có ý biện bạch, nói: "Hà lão bản, hôm nay trời đất mưa gió tệ quá, làm liên lụy lão phải bồi tiếp bọn ta khuya khoắt thế này."

Hà lão bản mỉm cười lắc đầu. Cổ đạo này là nơi cánh thương lữ thường xuyên qua lại, dừng chân nghỉ lại quán trà của lão cũng nhiều, vì thế lão cũng có không ít khách quen. Lão hạ giọng nói: "Không hề chi, thức khuya đối với tiểu nhân là chuyện tầm thường, có điều hôm nay từ tảng sáng thì mây mưa đã mù mịt đầy trời, chẳng hay tiên sinh có việc khẩn thiết lắm không?"

Lão già nghe mấy câu ấy, tức thì quay qua nhìn mấy người bạn đồng hành, cười nhún nhún: "Kỳ thật bọn ta chẳng hề hay biết thời tiết hôm nay lại tồi tệ đến thế này, đã lỡ lên đường mất rồi, thật là tiến thoái lưỡng nan."

Hà lão bản "À" lên một tiếng.

Lão già nâng tách trà trước mặt lên làm một hơi cạn ráo, đoạn nói: "Hà lão bản ôi, đời thuở bây giờ, khó khăn lắm!"

Hà lão bản giật mình lấp bắp: "Là sao?"

Lão già cười khổ một tiếng, nói: "Mười năm về trước, Ma Giáo tưởng như đã tiêu ma tằm tích, đột nhiên lại tái xuất, nghe nói ở Thanh Vân Sơn đã cùng với thần tiên các môn phái chính đạo gây nên một cuộc đại chiến khốc liệt. Từ đó về sau, trong vòng mười năm trở lại đây, Ma Giáo không những không bị chính đạo tiêu diệt mà còn ngày một hưng thịnh, khắp nơi trong thiên hạ chỗ nào cũng nghe nói có chuyện Ma Giáo cùng chính đạo tranh đi đấu lại với nhau."

Hà lão bản trầm ngâm, chỉ thấy lão già thở dài một tiếng nói tiếp: "Bọn họ đánh nhau, lũ bình dân bách tính chúng ta tất nhiên không quản được, nhưng mà cứ tranh đấu ngày này qua tháng khác, thiên hạ trở nên đại loạn, khiến cho hôm nay đạo tặc hoành hành, cướp của đốt nhà nhiều không kể xiết. Bọn chúng ta ra bên ngoài kiếm chút cơm ăn áo mặc, trong bụng lúc nào cũng lo lắng thon thót, chỉ sợ gặp phải thảo khấu cường nhân, nên đi đường lúc nào cũng phải vội vàng cấp tốc, chẳng ngờ lại bị mưa gió ngáng trở ở đây, quả đã gây phiền toái cho Hà lão bản."

Hà lão bản lắc đầu nói: "Chuyện đó đâu có hề chi, tiên sinh bất tất phải bận lòng..."

Hà lão bản nói chưa dứt lời, thốt nhiên từ trong góc quán một thanh âm dấm dẳng xen vào: "Nói vậy phải chăng là tiên sinh đây cho rằng việc thiên hạ đại loạn, đạo tặc hoành hành hôm nay tựu trung lại là do Ma Giáo gây ra?"

Lão lái buôn già giật mình, nhưng cũng không trả lời, chỉ thấy lão thầy tướng cùng cô thiếu nữ ở bàn bên cũng đang nhìn về phía mình. Người thiếu nữ ánh mắt trong trẻo, dung nhan xinh xắn, má lúm đồng tiền, thật khiến người ta phải yêu mến.

Lúc này đây nàng đang nhìn lão lái buôn già mỉm cười: "Vị lão trượng này!"

Lão già nhìn nàng hỏi: "Có chuyện gì vậy, cô nương?"

Thiếu nữ trẻ tuổi nhẹ nhàng nói: "Lão trượng, khuôn mặt lão gây mòn nhăn nheo, nhưng hình diện không bị phá tướng, cuộc đời lão tuy trải qua nhiều sóng gió thăng trầm nhưng chắc chắn cuối cùng sẽ được bình an. Có điều ở trước trán lão có một cái sẹo nhỏ dài sáu phân, chạy ngang khuôn mặt, ngăn trở đường sinh mệnh, đường tài lộc, cho thấy lão khi về già có thể sẽ gặp kiếp nạn lớn. Xem tuổi tác của lão bây giờ, chi bằng bớt mồm bớt miệng một chút, may sẽ bớt đi được vài mối tai họa."

Đám thương lữ thấy đều biến sắc, lão già thì đứng phắt dậy, trợn mắt nhìn một già một trẻ chằm chằm, nhưng hai người đó chẳng hề phản ứng chút nào, thần thái cứ tự nhiên như chẳng có gì xảy ra. Hồi lâu, sắc mặt lão thoáng tỏ vẻ hồ nghi bất định, đưa

mắt nhìn khắp xung quanh, cuối cùng lại ngồi xuống, hướng về phía người thiếu nữ chấp tay nói: "Đa tạ cô nương chỉ điểm."

Lão ngồi xuống rồi thì tiểu điểm lập tức trở lại yên tĩnh, duy có nam nhân thần bí nơi chiếc bàn góc trong cùng từ đầu tới giờ vẫn an nhiên trầm mặc, thủy chung không hề rằng lấy nửa lời.

Đêm dài dằng dặc, lòng người khó cưỡng, chỉ một lát sau đám thương lữ đã lại bắt đầu tán gẫu rì rầm, nói tới nói lui cuối cùng lại quay về chuyện trận chiến - tà đại chiến hồi mười năm về trước trên Thanh Vân Sơn.

Mấy gã thương nhân ấy xét cho cùng cũng chỉ là bình dân bách tính, tất nhiên đâu đã từng tới hiện trường mà xem xét được giây nào, bất quá chỉ là nghe lại từ chỗ này chỗ khác, nhưng bàn luận với nhau vô cùng sôi nổi. Những chuyện chính đạo cao nhân tu chân luyện đạo trước nay đối với người ngoài luôn được bao phủ bởi một lớp màn huyền bí, đích thực là đề tài tuyệt vời cho đám bách tính bàn bạc lê la.

Càng nói càng hăng, mấy gã trẻ tuổi ngày một to tiếng, những người khác trong quán nghe thấy cũng bị hấp dẫn bởi câu chuyện của quá khứ.

"... Tóm lại, lúc ấy tình thế Thanh Vân Môn như ngàn cân treo sợi tóc, may phước Đạo Huyền lão thần tiên công tham tạo hóa, chỉ dùng ngón tay khê chỉ một cái, tức thì sấm chớp đầy trời, kinh thiên động địa, nghe nói ở xa đến ngoài trăm dặm hãy còn nghe thấy, cuối cùng cũng đẩy lui được bọn Ma Giáo!"

"Rầm thối!" thốt nhiên có tiếng chửi đồng, coi lại thì ra phát xuất từ miệng lão nhân khí độ bất phàm ngồi cùng bàn với thiếu nữ nọ. Đám người giạt mình hoảng hốt, quay hết qua nhìn hai ông cháu nhà nọ, chỉ nghe lão nhân đó nói: "Nếu Đạo Huyền quả thực lợi hại như vậy thì tại sao trong trận chiến ở Thanh Vân Sơn năm đó, môn hạ Thanh Vân Môn chết tới chừng ấy người, thất mạch thủ tọa bảy người cũng chết mất hai, còn như trưởng lão đệ tử thì tử thương vô số? Người tuởng lũ ma đầu Ma Giáo đều là phường bị thọt ăn trắng mặc trơn như người hết chắt?"

Mọi người bật cười nghiêng ngả, thiếu nữ bên cạnh lão nhú mày, khê giọng nói: "Gia gia, cháu vừa mới khuyên người ta bớt mồm bớt miệng phút trước, sao phút sau ông đã nói tóa lua như vậy?"

Lão nhân cười ha hả, thần sắc vốn dĩ phảng phất vẻ tiên phong hạc cốt đột nhiên biến ra vô cùng đắc ý, hạ giọng nói: "Tiểu Hoàn, người bất tất phải dọa ta, ta sớm đã để người coi tướng mệnh cho ta, tuy là cả đời phiêu đảng, nhưng về sau lại có hậu vận, bình yên cho tới già, khi chết cũng có người đưa tiễn nữa, ha ha, không sợ đâu, không sợ đâu!"

Thiếu nữ vừa mới nhấp một ngụm trà, nghe lão nói vậy thì phát sắc, ho sù sụ liên mấy tiếng, trừng mắt nhìn lão già tức tối, chỉ thấy lão vẫn dương dương đắc ý như chẳng thềm để ý đến xung quanh.

Một già một trẻ đó, chính thị là lão thầy tướng lang bạt kỳ hồ Chu Nhất Tiên cùng cô cháu gái Tiểu Hoàn. Đã mười năm qua rồi kể từ cuộc đại chiến Thanh Vân Sơn, Tiểu Hoàn đã vụt hóa thành một thiếu nữ xinh đẹp thanh tú, chỉ có điều nàng vẫn cùng lão già Chu Nhất Tiên phiêu bạt khắp chân mây góc bể.

Lúc này thì căn bệnh kinh niên của lão thầy tướng Chu Nhất Tiên lại tái phát, chẳng nề hà gì là mới gặp lần đầu, thản nhiên kéo một cái ghế lại ngồi vào giữa đám thương lữ, bắt đầu ba hoa về cuộc chiến ở Thanh Vân Sơn năm đó một cách hùng hồn. Tiểu Hoàn ở bàn bên tức đến phát ghen nhưng cũng đành bó tay chẳng thể làm gì.

Tài ba hoa của Chu Nhất Tiên thì đúng là số một, lại thêm lão đã bôn tẩu giang hồ bao nhiêu năm, những chuyện nói ra đều dựa trên sự thực mà thêm mắm dặm muối nên hễ mở miệng là sống động hoạt bát, cứ như là sự việc đang xảy ra trước mắt, thật hơn xa mấy gã thương lữ trẻ tuổi. Chẳng mấy chốc Hà lão bản cũng chịu không nổi phải chạy lại xin một chân ngồi nghe, cả đám quây thành vòng tròn, vểnh tai nghe Chu Nhất Tiên khoa chân múa tay, ba hoa thiên địa về những chuyện xảy ra trong quá khứ...

"Ồi!"

Chuyện đến hồi gay cấn, mấy gã ít tuổi đồng thanh kêu to kinh hãi, một gã không nhịn được cất tiếng hỏi: "Lão trượng phải chăng khi đó cũng có mặt tại hiện trường, làm sao lại biết chính xác đến từng chi tiết như vậy?"

Chu Nhất Tiên ưỡn ngực, đưa tay khề phủi phủi áo, lắc đầu cao ngạo: "Mấy chuyện đâm chém giết chóc, ta đã nguyện không nhúng tay vào, đành để cho mấy đứa tiểu bối Thanh Vân Môn lo liệu thôi!"

Đám người chấn động, tức thì cảm thấy vô cùng kính ngưỡng đối với vị lão trượng này, bỗng nghe bàn bên có tiếng "phì" một cái, chỉ thấy Tiểu Hoàn lại bị sắc nước trà, phun mạnh hết ra ngoài, đám ngực ho khùng khục.

Chu Nhất Tiên trợn mắt nhìn Tiểu Hoàn một cái rồi lập tức quay lại với đám thính giả cười ha hả, chợt nghe một gã trẻ tuổi ở bên khề hỏi: "Lão trượng, cái vị đệ tử Thanh Vân Môn họ Trương đó cuối cùng ra sao, có thực là anh ta đã phản xuất Thanh Vân Môn không?"

Chu Nhất Tiên nhíu mày, trầm mặc mất một lúc mới lắc đầu nói: "Chuyện này thực ra không ai dám chắc, khi ấy chiến cục vô cùng hỗn loạn, Trương Tiểu Phàm lại rơi

vào hôn mê, cuối cùng bị người của Ma Giáo mang đi, từ đó tới giờ chẳng có tung tích gì cả."

Đám người xung quanh sục sục thở dài. Kỳ thật thân thế của Trương Tiểu vốn rất huyền bí, không chỉ là ở Thanh Vân Môn, mà còn là một bí mật trọng đại của Thiên Âm Tự, tuyệt không truyền ra đến bên ngoài, nhưng ngày hôm ấy khi bí mật bị công khai thì có rất nhiều người đang có mặt ở đó, đặc biệt có cả những người trong Ma Giáo, vì thế nên cùng với thời gian mười năm đó, câu chuyện đã từng chút từng chút được truyền tụng trong dân gian. Bất quá là khi nghe Chu Nhất Tiên kể lại, người ta có cảm giác dường như chính mình đang có mặt tại Ngọc Thanh Điện trên Thông Thiên Phong ở Thanh Vân Sơn hôm đó, tận mắt chứng kiến sự việc xảy ra.

Hà lão bản thở dài một tiếng, nói: "Không biết số phận chàng thiếu niên đó hiện giờ ra sao?"

"Hắn giờ ư..." thốt nhiên trang nam nhân thần bí nơi góc quán này giờ vẫn cảm lạnh bỗng nhiên cất tiếng, thanh âm phảng phất nỗi tang thương.

Chu Nhất Tiên quay đầu lại nhìn ngắm người nam tử vừa lên tiếng, nói: "Vị huynh đài này chẳng hay có biết được chút gì chẳng?"

Người đó trầm ngâm im lặng, hồi lâu mới chậm rãi trả lời: "Ta tự nhiên là biết, chỉ có điều bây giờ dù lão có gặp lại hắn cũng không thể nào nhận ra được hắn nữa..."

Tiểu Hoàn cau mày: "Ông nói sao?"

Người đó không trả lời, thân dạng một lần nữa lại đắm chìm trong bóng tối lạnh cảm.

Ngoài kia mưa gió đầy trời, phảng phất như có vẻ thê lương run rẩy.

...

oOo

Không Tang Sơn, Vạn Bức Cổ Quật.

Tám trăm năm trước, tiền bối Ma Giáo là Hắc Tâm Lão Nhân tại đây đã khai sáng ra Luyện Huyết Đường một thời hưng thịnh cực đỉnh, hiệu lệnh Ma Giáo, chấn nhiếp thiên hạ. Song đến đám hậu bối hiện giờ thì không còn được như xưa nữa, thánh địa hoang lương điêu tàn, vô cùng thê thảm.

Ẩn sâu dưới lòng Vạn Bức Cổ Quật là Tử Linh Uyên, nơi đây lúc này đang bị vô số ngoại địch đột kích chiếm cứ.

"Tử Linh Uyên", ba chữ đại tự theo lối cổ triện như rồng bay phượng múa khắc sâu trên một tảng cự thạch, tất cả môn nhân cuối cùng của Luyện Huyết Đường nhất hệ đều tụ tập ở đó, lưng dựa sát vào khối cự thạch. Lùi sâu thêm vài bước nữa là đến một vực thẳm tối om, sâu hun hút khó dò, Tử Linh Uyên thực sự chính là nơi ấy.

Nhân số Luyện Huyết Đường không ngờ chỉ còn vồn vẹn chưa đến mười người, nhìn qua thấy Niên lão đại, Lưu Hạo, Dĩ Cầu đạo nhân ba người đang đứng ở chính giữa, trên mình kẻ nào cũng mang vài vết thương, sắc diện mệt mỏi kinh hãi đến cùng cực, trên mặt đất trước mặt nằm la liệt ngang dọc hàng chục thi thể, vài kẻ trong số đó y phục toàn thân màu đen. Lúc này chúng nhân Luyện Huyết Đường đang bị bao vây bởi một đám đông hắc y nhân, tất cả đều có thù hình một cái khô lâu trước ngực.

Niên lão đại hít một hơi thật sâu, cố tự trấn định tinh thần, ngẩng đầu cất tiếng nói, bỗng nhiên phát hiện giọng nói của mình không hiểu sao đã trở nên khản đặc: "Chư... chư vị Quý Vương Tông giáo hữu, Luyện Huyết Đường chúng tôi chỉ là một hệ phái rất nhỏ trong Thánh Giáo, từ trước tới giờ chưa từng đắc tội với Quý Vương Tông, không... không biết Quý Vương tiền bối vì sao lại đối xử với chúng tôi như thế?"

"Hừ!" một tiếng lạnh lẽo, một tên trong đám vô số hắc y nhân bước lên trước, trước ngực tên này đeo một chiếc khô lâu sắc vàng, nổi bật khác hẳn so với đám hắc y nhân còn lại, có vẻ là đầu lĩnh của bọn này, lạnh lùng nói: "Niên lão đại, tình thế trong Thánh Giáo giờ đây đã vô cùng rõ ràng minh bạch, Quý Vương Tông Chủ đã không ít lần gửi thư cho người, nhưng các người như cỏ mọc đầu tường, gió đâu nghiêng đấy, ngày hôm nay giả bộ để ứng phó với chúng ta, ngày mai lại quy lụy xin làm Trường Sinh Đường môn hạ, tâm địa của người Quý Vương Tông Chủ lẽ nào lại không nhìn thấu?"

Niên lão đại mặt mày thất sắc, biết là trong Thánh Giáo hiện giờ, tứ đại môn phái kình chống nhau ngày một ác liệt, thi thoảng lại nghe nói có một vài tiểu hệ phái không nơi nương tựa bị tiêu diệt bởi những nhân vật thần bí. Ngày hôm nay Quý Vương Tông đột nhiên tiến hành một cuộc đại sát nhập¹, lão đã tốn bao nhiêu tâm huyết sức lực mới duy trì được Luyện Huyết Đường trong suốt những năm qua nhưng giờ đây sắp bị người ta tru diệt, mặc dù trước mắt trì hoãn được một lúc nhưng xem ra tình thế đã quá rõ ràng.

Quả nhiên tên hắc y nhân cất tiếng cười lạnh lẽo nói: "Niên lão đại, ta nhắc lại với người một lần nữa, Quý Vương Tông Chủ hiện giờ là bậc hùng tài đại lược, chuyện thống nhất Thánh Giáo chỉ là ngày một ngày hai. Lão nhân gia người đánh giá cao tài năng

¹ Chỗ này nguyên văn đúng là "sát nhập" (chữ "sát" = "giết") chứ không phải "sáp nhập".

của các người, muốn thu nhận Luyện Huyết Đường các người quy nhập dưới cờ, người không nên đại dột mà từ chối."

Ẩn sau lời nói ấy, thanh âm của hắn đầy vẻ uy hiếp hăm dọa.

Niên lão đại mồ hôi đọng thành từng giọt chảy ròng ròng trên trán. Tuy tình thế đã quá rõ ràng, lão tự biết là Luyện Huyết Đường của mình nhỏ bé yếu ớt, không thể nào đối địch nổi với Quỷ Vương Tông, nhưng cả cơ nghiệp do tổ sư truyền lại chẳng lẽ ngày hôm nay lại để bị hủy hoại dưới tay của chính mình?

Lúc này phải quyết định ra sao thực sự không dễ một chút nào!

Tên hắc y nhân nhìn thấy vẻ mặt do dự của Niên lão đại, sắc diện thoáng một nét lạnh lùng, thốt nhiên nói: "Niên lão đại, ta khuyên lão một câu, bây giờ lão đối địch với ta là vận khí của lão còn may mắn lắm, nhưng lão có biết ai là người chủ trì cuộc tấn công lên Không Tang Sơn lần này không?"

Niên lão đại thân hình khẽ run lên, hắc y nhân chỉ cười lạnh một tiếng: "Người đoán trúng rồi, không sai, chính là Phó Tông chủ của Quỷ Vương Tông chúng ta, Quỷ Lệ. Nếu người tới đây, chỉ e là số phận của lão..."

Hắn mới nói nửa chừng thì đột nhiên bên cạnh có người khẽ ho lên mấy tiếng, tên hắc y nhân tức thì biến sắc, tựa hồ như trông thấy ma quỷ, sắc mặt đã trắng lại còn trắng hơn, có vẻ như đối với cái danh tự kia có một nỗi sợ hãi vô cùng sâu sắc.

Đúng lúc đó, từ phía sau bỗng sộc lên một mùi máu huyết tanh nồng, không biết phát xuất từ đâu nhưng giây lát đã lan tràn bao phủ khắp không gian. Đám hắc y nhân Quỷ Vương Tông tất thấy đều lập tức đứng nghiêm cả lại, tên hắc y nhân đầu lĩnh khi này thì sắc mặt trắng xanh, len lén nhìn ra đằng sau, nơi khóe mắt hắn khẽ căng ra giật giật.

Không biết kẻ nào có thể gây ra một bầu không khí khủng bố đến vậy?

Có tiếng chân bước mỗi lúc một gần, dường như vọng ra từ lòng đêm hắc ám sâu hun hút, từng bước từng bước chậm rãi.

Mỗi bước chân, một vệt máu!

Đám hắc y nhân bỗng nhiên như thủy triều xô dạt hết sang hai bên, chừa ra một lối nhỏ trên thông đạo.

Giữa không gian đen tối âm u, từ từ xuất hiện một quang sáng xanh đen thăm thẳm, nơi trung tâm tỏa ra những đạo huyết quang đỏ hồng, chậm chậm tiến lại gần.

Đám người của Luyện Huyết Đường thấy đều mặt cắt không còn một hột máu, trắng bạch khiếp đảm đến cùng cực.

Quỷ Vương Tông mười năm về trước chưa từng nghe nói có một nhân vật nào mang tên Quỷ Lệ, nhưng theo những câu chuyện lan truyền trong giáo chúng thì chính sau trận chính tà huyết chiến ấy, Quỷ Vương Tông Chủ đã thu nhận một phản đồ chính đạo làm môn hạ, tình thân như thủ túc, thậm chí còn có tin đồn rằng Quỷ Vương Tông Chủ đã mang kinh điển của Thánh Giáo là quyển thứ hai của Thiên Thư ra truyền hết cho hắn.

Từ đó Quỷ Lệ đạo hạnh tiến bộ nhanh không thể tưởng tượng được, tâm tính hắn cũng thay đổi hoàn toàn, trở thành một kẻ giết người uống máu hảo sát vô cùng khiến cho ngay cả những người trong Ma Giáo cũng phải kinh tâm động phách.

Mấy năm gần đây, nội bộ Ma Giáo đấu đá nhau ngày một ác liệt, nhưng Quỷ Lệ, kẻ phản đồ của Thanh Vân Môn năm đó, đã bất ngờ trở thành chiến tướng hạng nhất trong Quỷ Vương Tông, thống lĩnh đệ tử Quỷ Vương Tông tung hoành chém giết, tru diệt vô số hệ phái. Pháp bảo trên tay hắn là thanh Phệ Hồn Bổng (tên gọi này là do người trong Ma Giáo tự nghĩ ra rồi gán cho) không biết đã hút máu huyết của biết bao nhiêu người, thêm vào đó lại được Quỷ Vương đặc biệt coi trọng, hắn nhanh chóng đã trở thành kẻ dưới một người mà trên vạn người ở Quỷ Vương Tông.

Kẻ đó, mười năm về trước, mấy kẻ trong Luyện Huyết Đường này thực ra cũng đã có cơ hội gặp qua.

Dã Cầu đạo nhân đứng giữa đám môn hạ của Luyện Huyết Đường, nhìn về phía trước, chỉ thấy từ trong bóng đêm từ từ xuất hiện một dáng nam nhân, theo đó là mùi máu tanh nồng nặc khắp không gian, dường như tỏa ra từ chính thân thể của người này.

Vô số người có mặt tại đương trường nhưng tuyệt nhiên không ai dám gây ra một tiếng động nhỏ.

Dung mạo của hắn vẫn hệt như năm đó, không hề thay đổi một chút nào, khuôn mặt ấy hiện ra rõ ràng trước mắt, trống ngực Dã Cầu nện thình thịch không ngừng, người cứng đờ ra, dường như kẻ đang đứng trước mặt hắn không phải là một con người, mà là một cuồng thú vô cùng hung lệ.

"Người..."

Người đó chậm chậm cất tiếng, chỉ một câu duy nhất, thanh âm bình ổn nhưng dường như ẩn chứa bạo liệt, vang dội khắp không gian: "Hàng hay không?"

Vô số người đứng sau lưng hắn nhưng tịnh không một ai dám bén mảng lại gần.

Chúng nhân Luyện Huyết Đường len lén nhìn nhau, Niên lão đại mồ hôi chảy ròng ròng trên mặt, khắp người thương tích như vậy mà giờ như tê bại không có một cảm giác gì, bất ngờ lúc đó một tiếng kêu ghê rợn vang lên: "Chết này!"

Chúng nhân thất sắc, chỉ thấy trong khoảnh khắc, gần bên Quỷ Lệ bỗng xuất hiện một đạo quang mãnh liệt, nhằm vào dưới bụng của Quỷ Lệ mà đâm tới. Kẻ ám toán đầu tóc rũ rượi, thần sắc u mê cuồng loạn nhưng hai chân đã bị người ta tiện đứt từ lúc nào, máu tuôn xối xả.

Nhìn lại thì đó dường như là một môn hạ của Luyện Huyết Đường, thân mang trọng thương, sợ hãi đau đớn dường như đã khiến hắn mất hết lý trí, đang điên cuồng gào thét nhằm Quỷ Lệ đâm tới. Chính giây khắc đó, từ bên tay phải của Quỷ Lệ, một luồng sáng quyen lẫn giữa những đạo huyết tinh hồng quang và những tia sáng xanh đen vụt ra, chụp lên người kẻ đó.

Không gian vốn đã sặc sụa máu tanh, nay lại nồng nặc thêm vài phần.

Thân thể hắn thoáng chốc đã trở thành một cái xác khô kiệt vô lực lảo đảo đổ sang một bên, đám người của Luyện Huyết Đường sắc mặt trắng bệch, có một vài đệ tử ít tuổi sợ đến phát run lên. Cặp mắt Quỷ Lệ dần dần xuất hiện những tia sáng đỏ lấp lóe, nhưng hắn vẫn đứng tại chỗ thong thả nói: "Các người hàng hay không?"

Từ trong lòng bàn tay hắn, cây gậy đen đúa tên gọi Phệ Hồn Bổng (Thieu Hỏa Côn...) dần dần tỏa sáng bay lên.

Sau lưng hắn, đám hắc y nhân dường như cùng lúc hít một hơi, bước lên phía trước một bước.

Khí thế hung hãn áp đảo như bao trùm trời đất mỗi lúc một thêm nặng nề, nhận chìm đám người của Luyện Huyết Đường.

Đột nhiên, trong đám môn hạ Luyện Huyết Đường có kẻ lập cập kêu lớn: "Đừng... xin đừng... ta... ta... ta đầu hàng!"

Mấy tiếng ấy thì ra phát xuất từ miệng một đệ tử ít tuổi, hắn lập tức bước ra khỏi đám môn hạ của Luyện Huyết Đường, chạy sang phía hàng ngũ của Quỷ Vương Tông, nhưng vẫn có ý chạy xa xa vòng qua vị trí của Quỷ Lệ.

Có kẻ mở đầu là lập tức có phản ứng, chúng nhân Luyện Huyết Đường kẻ này nhìn kẻ nọ, một lát lại có kẻ chạy đi sang phía bên kia, Niên lão đại thở dài một tiếng, biết rằng cơ hội cứu vãn đại cục thế là hết, cười thảm nói: "Hết rồi, hết rồi!"

Dứt lời, hắn bước vượt lên phía trước, mấy kẻ đứng sau lưng hắn cũng chậm chạp nổi gót bước tới trước mặt Quỷ Lệ. Niên lão đại rút trong người ra một chiếc thiết bài to

bằng bàn tay, bên trên có khắc hình một trái tim đen sì, hai tay dang lên trước mặt Quỷ Lệ, thê thảm nói: "Đây là Hắc Tâm Lệnh của Luyện Huyết Đường, cơ nghiệp tám trăm năm của Luyện Huyết Đường hôm nay tại đây..."

"Nhảm nhí!"

Một tiếng thét to, thanh âm có phần run rẩy, phát ra từ phía sau lưng. Mọi người giật mình nhìn lại, chỉ thấy trước khối cự thạch còn có một bóng người, người duy nhất đã không theo gót chúng nhân Luyện Huyết Đường đầu hàng khi nãy.

Dã Cầu đạo nhân!

Dã Cầu đạo nhân nhìn Niên lão đại trừng trừng, hơi thở gấp gáp, nhưng miệng vẫn tiếp tục nói lớn: "Lão Đại, khi xưa lão dẫn ta gia nhập Luyện Huyết Đường, tất cả môn hạ chúng ta trước tượng tổ sư Hắc Tâm Lão Nhân đã lập trọng thệ, còn sống quyết chẳng thay lòng, lão... lão sao có thể làm như thế?"

Niên lão đại trên mặt lộ vẻ xấu hổ, khẽ cúi đầu, trầm giọng nói: "Dã Cầu, tình thế bây giờ người mạnh ta yếu, người bất tất phải tự đi tìm cái chết, hãy mau qua đây đầu hàng đi!"

Dã Cầu đạo nhân đứng đó trước vô số cặp mắt bên dưới, nhưng duy một cặp mắt ở ngay hàng đầu, ẩn hiện những tia sáng đỏ lòe ghê sợ, như đang nhìn thấu tâm can hắn, khiến hắn toàn thân lông tóc dựng hết cả lên, thậm chí cả đôi chân hắn dường như cũng bị nỗi sợ hãi khổng lồ chế, khẽ run lên bần bật.

Có điều, mặc cho thân thể run lên vì sợ hãi, hắn vẫn chậm chậm lắc đầu: "Không thể, lão Đại, không làm thế được, lão muốn ta làm gì cũng được, nhưng muốn ta phản lại Luyện Huyết Đường thì không thể nào đâu!"

Hắn ngược nhìn ra phía trước, nơi đó chỉ có một màn không minh mông, dường như tất cả đều đã tan biến hết, thậm chí như nói với chính bản thân mình: "Ta từ khi sinh ra đã mang hình hài quái vật, người người đều xa lánh, ngay cả cha mẹ thân sinh cũng đem ta vứt đi. Ta được chó hoang nuôi lớn, chịu đủ nhục nhã khổ sở, chỉ đến khi gia nhập Luyện Huyết Đường, ta mới có thể trở nên kẻ chèn ép được người khác, mới có được cảm giác tự hào hãnh diện. Khi đó ta ở trước mặt tổ sư đã lập lời trọng thệ, đời kiếp này nhất định theo dưới Luyện Huyết Đường, chết cũng không hối hận..."

Mọi người đều ngạc nhiên, Niên lão đại để ý thấy sắc mặt của Quỷ Lệ dần dần trầm xuống, trong tâm thấy bất khoan, không ngờ một Dã Cầu thường ngày chỉ biết hiệp yếu kính mạnh, tham sinh úy tử, bây giờ đột nhiên trở ra như vậy.

Nhưng chung quy hấn không thể chỉ vì một Dã Cầu này mà không kể đến tính mệnh của mình, bèn cất tiếng lạnh lùng tàn độc: "Được, người thật vĩ đại, vậy người cứ việc tìm ai đó mà cùng người chống giữ Luyện Huyết Đường!"

Dứt lời, hấn vung tay ném ngay tấm Hắc Tâm Lệnh đi, Dã Cầu vô thức giơ tay đón lấy, nhưng tức thì cảm thấy toàn thân run rẩy mãnh liệt, há miệng thở hồng hộc.

Niên lão đại nhảy vọt ra lánh sau lưng đám hắc y nhân của Quỷ Vương Tông, chỉ còn Dã Cầu đơn độc đứng bên tảng cự thạch đang tỏa sáng một vùng, một mình đối diện với vô số hắc y nhân, nhưng đứng trước mặt hấn không xa là sừng sững bóng hình của một con quỷ khát máu hiếu sát!

Ánh mắt hung lệ u ám ấy đang dừng ở trên người Dã Cầu.

Dã Cầu bất giác cảm thấy trước mặt mình lúc này là một con ác quỷ, nếu không phải có tảng cự thạch đỡ ở sau lưng, hấn cũng không biết tự mình có thể đứng vững được không nữa. Trong cơn sợ hãi cùng cực ấy, hấn bỗng run run khế nói: "Người giết ta đi!"

Dứt lời, hấn siết chặt lấy tấm Hắc Tâm Lệnh, nhắm nghiền hai mắt, cảm thấy hơi lạnh của tấm thiết bài truyền vào thân thể, chờ đợi sự hủy diệt và tử vong cùng đến!

- o O o -